

EL BORINOT

Any II - Núm. 29

12 de juny 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

UNA BELLA FANTASIA

LA NOVEL·LA ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

D'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

GRAN BALNEARI D'ESPLUGA DE FRANCOLÍ

TOCANT AL MONESTIR DE POBLET

CÉLEBRE AIGUA REGENERADO-
RA DE LA FONT DEL FERRO

Clima excel·lent de repòs a 600 ms. s/m.

Parcs i boscos creuats per 50 quilòmetres
de carretera.

37 XALETES

es lloguen desde 170 a 2,500 ptes. al mes.

HOTEL VILLA ENGRACIA de 1.er ordre

MASIA DE L'AIGUA

Propietari:

DR. SALVADOR ROCA BALLBER

Administració:

BRUC, 114, PRAL. 2.ª - BARCELONA

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

ELS RAIGS DIABÒLICS

QUÉ cosa són aquests raigs; per què serveixen? La finalitat altruista i humanitària d'aquestes misterioses emanacions és ben palesa: destruir a distància automòbils, cuirassats, vaixells de guerra, avions, exèrcits sencers, ciutats en pes. Un hom, davant d'aquestes bromes, es sent temptat d'allargar la mà i xocar-la amb Rousseau, que deia que la ciència no servia més que per fer malbé l'home. Rousseau, el terrible revolucionari, el subversiu Rousseau, esdevé un mansoi anyell, al pas que va el món.

Cert que fins avui en dia aquests tan famosos «raigs diabòlics» no han aconseguit sinó matar, a la distància de pocs metres... unes rates, i encara! Encara molts en dubten, molts no ho volen creure. I d'això, a destruir, a la distància d'uns quants quilòmetres, una ciutat, realment, hi ha... un bon tros.

Sigui el que sigui, el fet és simptomàtic, i demostra que si de la ciència, de la «cultura» hem d'esperar l'adveniment del regne de l'amor i de la pau mundial, us direm, amics, que «us espereu asseguts», sí, i ben asseguts.

Potser alguns ens repararan que aquestes «tristes» consideracions que estem fent—si és que d'això en podeu dir consideracions—, denoten un esperit mesquí, un enteniment raquític, un pobre pensament d'estar per casa, filosofia d'aigua en bolado, avui, que fins els més mediocres ja no admeten altra beguda que coctails amb sulfumant i extracte de petroli!

Podran dir tot això, creguts de tenir raó; qui sap! Tampoc, allò que es diu tenir o no tenir raó, no ens inquieta gaire. Per què omplir-se el cervell ara que la calor comença d'esllanguir-nos com un pa de cera? Si, potser tindran raó; però que em permetin que els avinenti que aquestes «consideracions d'estar per casa» no són tanmateix ben bé nostres; són resso d'aquelles que fa, precisament, la «gran premsa» del món, en comentar el nou invent o descobriment.

I acabem afirmant que nosaltres, gent de la terra assolellada, què voleu! no estem pas per coses batejades de «diabòliques». No volem tractes amb el diable. Creiem en la seva existència, això si—quin remei, si ens el estem veient i patint!—Però la nostra fe no està per ell; està en l'esperit, en l'esperit clar, lluminós, foc puríssim, que fa els pobles i el homes immortals, en llei de l'amor, que és la qui venç sempre, sempre, per damunt de totes les tenebrors, de les orgies d'alcohol i de pólvora, dels bafs espessos dels bordells; dels bordells que bordells són, encara que amb altres noms es disfressin.

FLUMELL.

Charlataneries

CONTEN que, no fa gaire temps, en una gran plaça de certa ciutat madrilenya es juntà gairebé tot el poble, per a contemplar les habilitats que feien uns xerraires. Entre ells n'hi havia un que es guanyava tots els aplaudiments de la selecta concurrència. Aquest era un petit, que feia molta gràcia; no sé si era de Bohèmia o de Polònia; la qüestió és que, amb les seves sortides, divertia molt aquell públic. En acabar alguns jocs de mans, volgué cloure la sessió donant als seus distingits admiradors un espectacle nou, i que sabia que agradaria molt als madrilenys. Pujà sobre una taula, es cobrí el cap amb una llarga capa que li arribava fins als peus, s'ajupí i començà a imitar la grunyiment d'un porquet amb tanta propietat, que tots creieren que veritablement tenia amagat sota la capa algun marranet de carn i ossos.

Tots, molt divertits, començaren a cridar que es traiés la capa; ho feu així; i, veient que no tenia res sota d'ella, es renovaren els aplaudiments i el

gran entusiasme popular es desbordà completament.

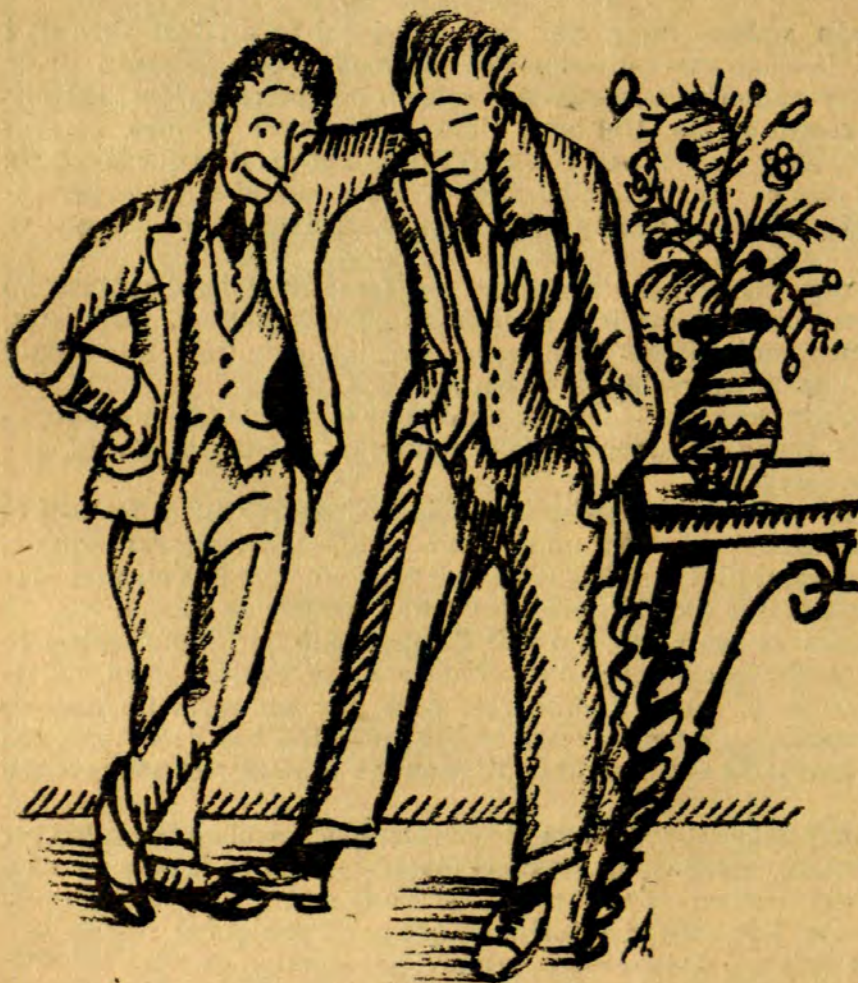
A un "determinat" individu que mai solen mancar en aquestes atraccions de franc, li estranyaren molt aquelles expressions d'absurda admiració, cridà demanant silenci, i digué: "Senyors; sense raó, us admireu de ço que fa aquest bohemí. No ha fet el paper de marranet amb tanta perfecció com us sembla. Jo us faré el porc millor que ell; i, si algú ho dubta, no té més que venir aquí mateix, demà, a la mateixa hora".

El poble preocupat ja en favor del petit xerraire, es juntà el següent dia, en major nombre encara que a l'anterior, més per xiular el competidor, que per divertir-se en veure allò que havia promès.

Comparegueren els dos competidors. Començà el xicotet, i fou més aplaudit que mai. El seguí, després, aquell individu; s'ajupí cobert també amb una capa, estirà l'orella a un porquet que portava sota el braç, i és clar!, l'animal féu uns grinyols esgarriuosos. Això no obstant, l'auditori donà la victòria al primer, i atabalà el segon amb forts xiulets, que sortien de totes aquelles boques. No

per això es torbà, ni fugí, el "determinat" individu; ans al contrari, ensenyà el porquet a l'auditori, i digué amb socarroneria: —Senyors, no m'heu pas xiulat a mi, sinó al marranet. Mireu ara, que bons jutges sou.

JORDI DEL VAL.

D'EXÀMENS

—Noi! m'han donat dues carbasses.

—Veus? Ja t'ho deia jo que havies d'aprendre de nedar.

Jocs de paraules

(Tret de la realitat)

PAP. Organ digestiu de les gallines i pollastres.

PEP. Nom d'home.

PIP-hip-Hurra! (Que dolent, oi?)

POP. Peix comestible.

PUP. Partit... sencer; perquè és compost de dos elements estretament lligats. Però per sencer que sigui no deixa d'ésser partit.

PAPA. Més avall en parlem.

PEPA. Nom de dona.

PIPA. Utensili per a fumar.

POPA. La part de darrera d'un vaixell.

PUPA. Aquesta paraula i PAPA les usen aquells que no coneixen "La nostra parla", d'En Iglesias.

ELS·TIPUS DE·LA·SET MANA

El «Toni»

A RA veieu, quin paper de Toni!" El Toni, amb el Jeroni, i el Saldoni, formaren, i formen—ara potser no tant—la trilogia dels burletes de cantonada. Potser és ver que avui aquests tipus es van esfumant. (Oh, estimat mestre, Artur Masriera, subtil "registrador" de figures i tipismes del mil vuit cents barceloní!). Vells ti-

pus van passant a segon terme, mentre d'altres els reemplacen. Però subsisteix encara amb tota la seva vigoria, el tan conegut, el més que cèlebre "Toni", el "paper de Toni".

Creiem que el paper de Toni és una cosa que no passarà mai, perquè té arrels profundes en la realitat de la vida (ens ha sortit bé, aquesta frase!). El paper de Toni no és el paper de ximple, que a primera vista podria semblar; el paper de Toni no vol dir paper d'ase; Sant Antoni dels ases és pel gener, i quan parlem del paper de Toni és ara, que és la festa de l'altre Sant Antoni, el de Pàdua, cèlebre per la seva universitat antiquíssima i gloriosíssima.

El paper de Toni, l'exquisit paper de Toni pròpiament dit és aquell que un hom representa amb el desentès, arronsant l'espatlla, fent veure que arronsa l'espatlla, en una actitud mansoia i indiferent, mentre algú voldria fer-lo sortir de fogó.

Que és precisament la cosa que no convé sortir de fogó; perquè en el fogó es mantenen les brases i el caliu, pel dia que convingui.

TANTSEVAL

SOLITUD

A Na Dolors Llorens

A LLUNYAT de la terra nadiua, sóc traslladat a altes regions pirenenques. Tot just tres setmanes fa deixí la llar, que mon cor sent ja el desig suau de cercar un consol que el guareixi del corc de l'enyorança.

Amb la meua ànima apenada per l'exili forçós, amb el cos no massa fort, intento amb un esforç heroic, remuntar un altívol i feréstec penyal, amb l'esperança d'albirar el terror plorat.

Són les sis de la tarda d'un dia d'octubre i el cel tenyit de llums rogenques de sol ponent, anuncia el capvespre que ben prompte embolcallarà la terra. Mos ulls fits en la llunyania, cerquen trobarhi el grat record d'aquells planells d'un verd esmaragdí.

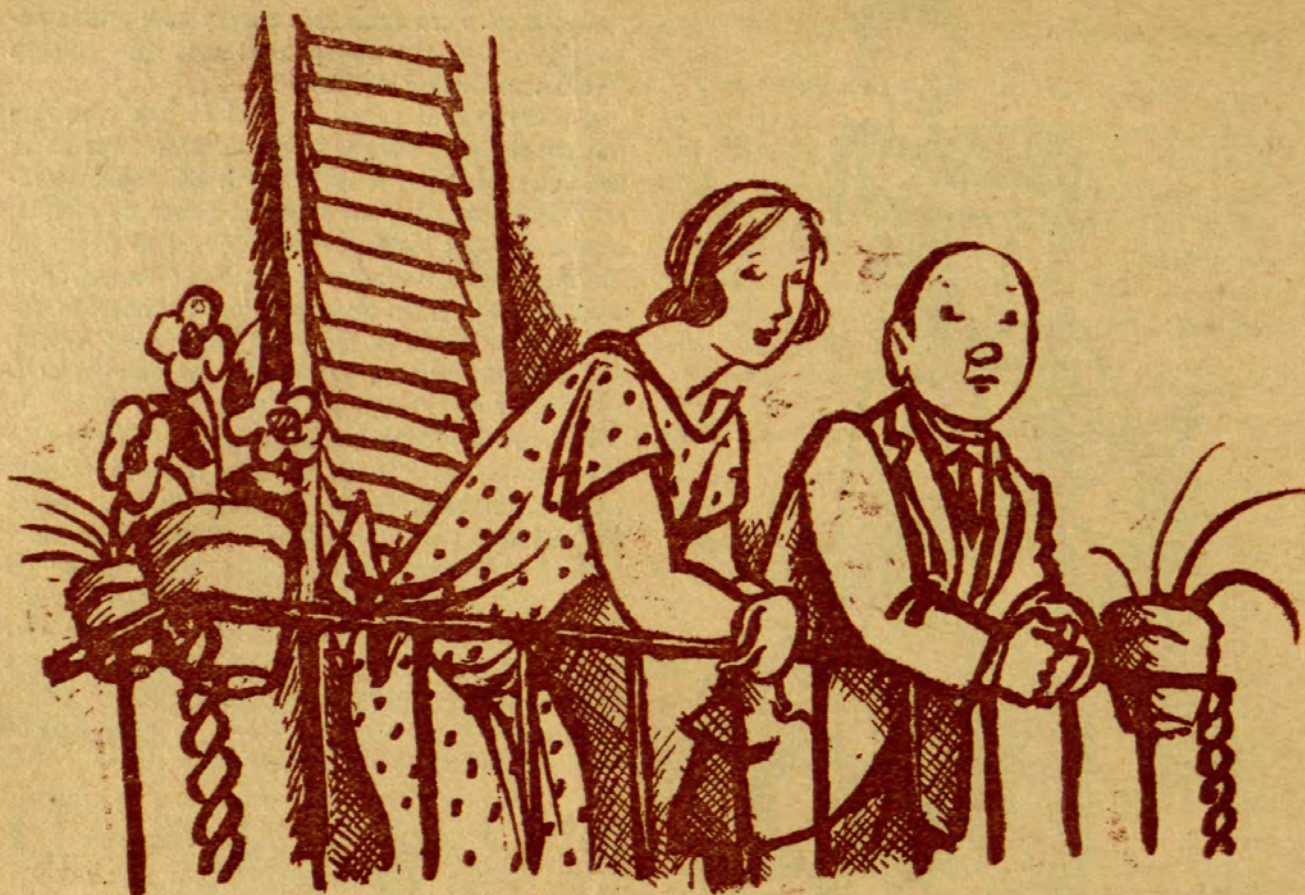
Però... un vent abrusador em recrema els llavis, fent impossible el respir, i m'apar reconèixer en ell la causa de la rojor de foc al cel. Els prats socarrimats pels efectes del vent, són avui secs, esqueixades les branques dels arbres, i junt amb la remor de l'aiguabarreig dels rierols, ressona en la solitud un plany enternidor... Al cap d'una estona, cap cot, emprenc devallada, portant l'esperança al cor d'una primavera flairosa i potent després d'un martiri passatger...

UAB PEP

JOSEP ROCA

SOLINGEN — PARIS — BARCELONA
Navalles i màquines d'afaitar assegurades : ganiveteria : tocador
: : : : : taller d'esmolador tota mena d'eines : : : : :

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
Plaça del Pi, 3

— Has anat a rebre el rei d'Itàlia?

— No; més m'he estimat anar a rebre el papa.

Del balconet estant

LES DELICIES DE LA VIDA

No tot són mals averanys, i coses fosques, a la vida; té la vida també les seves delícies; encara que a primer cop d'ull semblin petites, com és ara aquesta, que a continuació llegim:

JUAN FERRER

Constructor de aguas vivas

Calle San Francisco, 29

Castelltersol

Per un atzar ens ha caigut aquesta tarja a les mans; no ens sabem d'estar de fer-ne participar als amables llegidors.

Fins ara sols coneixíem allò de "las fuerzas vivas". Havem de confessar que això altre és es-

tupend. En felicitem cordialment el senyor Ferrer.

El què no comprenem és com la gent es queixa i es més queixa de la secada, quan tan fàcilment podria remeiar-ho.

SI COSTA D'ENSENYAR!

La senyora Rosalia tenia visita. La minyona entra al salonet a dir-li:

—Ja està a punt la perdiu...

Al cap d'una estoneta la visita se'n va anar. La senyora crida la minyona, li adverteix:

—Davant d'una visita no haves de dir que estava a punt la perdiu, haves de dir les perdius.

La minyona se'n féu càrrec. Un altra dia feia bou estofat. Entra al saló on la senyoreta també tenia visita. Li diu:

—Senyoreta, ja estan a punt els bous.

La senyoreta es tornà vermella. La visita se'n pujà dalt d'una consola, exclamant tranquilament:

—Ja poden passar!

MODES

VERITABLE SALÓ DE LA MODA
figurins exquisits: últimes creacions

CASA PUIG

ARC DE ST RAMON, 214
CARRER DEL CALL, 9

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BESTIES I BESTIARIS

Ramon d'Aldòs llegí en l'Acadèmia de Bones Lletres un treball amb aquest tema: "Els bestiaris de Catalunya". Quin dubte hi ha que degué dir coses molt encertades, ell, que és tan il·lustrat, quan un senzill home de poble en pot dir com és ara la que segueix.

L'amo, consternat per la persistent secada, diu a un seu mosso:

—Em sembla Manel, que la passarem molt malament, si no plou. A penes hi haurà gra, i temo que es morin les bèsties.

—Oh, sí!—respon el mosso—. Per això jo demano a Déu que conservi la vostra vida i la vostra salut.

CONTRAST

Muntaner, com sap tothom, és l'autor de la més exquisida Crònica, la de més gentil i clar parlar.

Precisament en el carrer de Muntaner hi ha una tenda de vins, amb aquests rètols:

MOSCA

TEL

GRANA

CHE

Amb què es menja, això? o amb què es beu?
O amb què es tira per la finestra?

ELS HOMES DEL DIA: JOAQUIM MIR; PAU CASALS.

A l'Exposició de Belles Arts de Madrid, el nostre Joaquim Mir, el màgic del pinzell, ha obtingut un triomf esclatant. En les festes de les Olimpíades de París, el nostre Pau Casals, amb l'orquestra del seu nom, ha obtingut un èxit tan o més esclatant.

Som així nosaltres, tenim humor per tot: per rebre i per donar.

V. i N.

Cuyàs

PORTAL DE L'ÀNGEL, 11 :: EL CINE EN FAMÍLIA :: PORTAL DE L'ÀNGEL, 11
Per passar unes bones nits d'estiu al camp no hi ha res com el cine de família. - Cinemes grans i llanternes de
: : : : : tota mena : Màquines de retratar des de 20 pessetes : : : : : : : :

Cuyàs

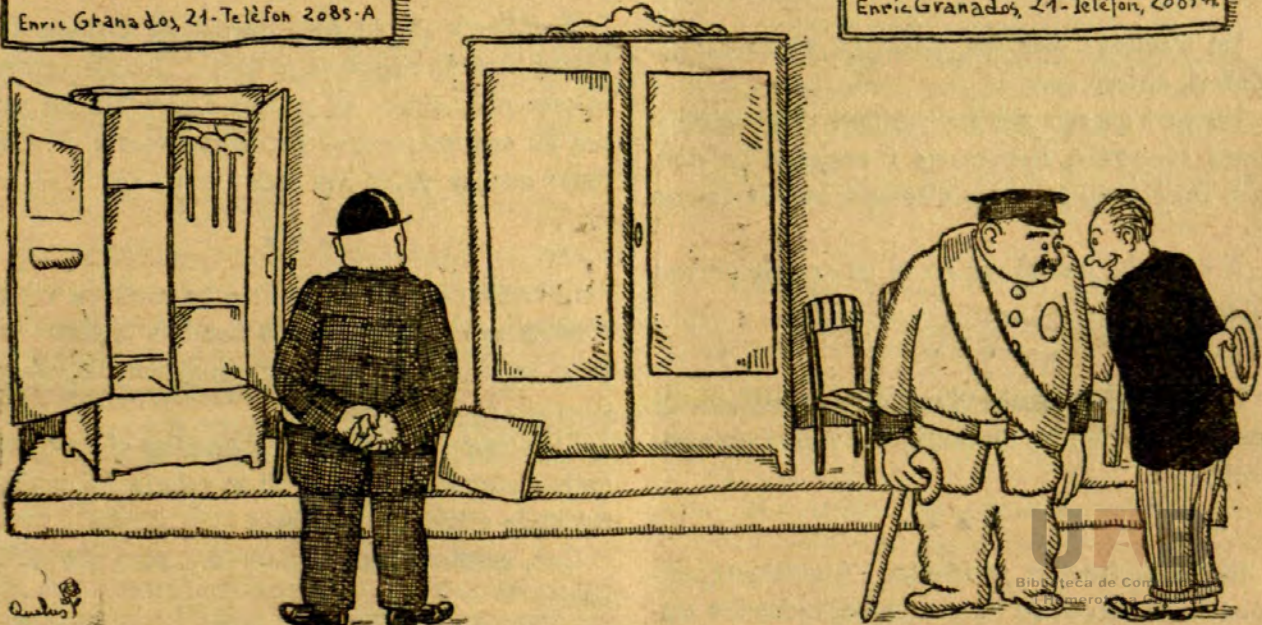
MOBLES
A BON PREU

TALLERS - REIG

Enric Granados, 21 - Telèfon 2085-A

TALLERS - REIG

Enric Granados, 21 - Telèfon, 2085-A

A LA FIRA DE MOSTRES: CERCANT TRES PEUS AL GAT

— Escollí, guàrdia: Què vol dir a bon preu? Bon preu pel qui compra o pel qui ven?

SETS I VUIT

Llegiu el número vinent d'EL BORINOT, corresponent a la festa popular del Corpus.

Hom sent a dir mantes vegades: "Avui el món avança que és un gust. Sí, senyors.

Ara mateix uns quants joves eixerits acaben d'inventar un nou sistema de defensar els drets de la Geografia de la manera més senzilla.

Recorden vostès En Joan Tothopot, que amb una bufada de les seves canviava les muntanyes de lloc?

Ara li han sortit uns competidors que sens esforç de cap mena, amb un suau moviment de dits (vulgarment "pessigolles"), han aconseguit no sols canviar-la de lloc, sinó aplanar-la fins a fer-la desaparèixer del tot.

I tot era perquè hi havia qui s'empenyava a sostenir que tot Olot era de la *muntanya*: i els altres els han fet veure que Olot perteneix a la *garrotxa*.

I s'han hagut de convèncer. No faltava més!

Diu que un grup de joves murcians detenta una quantitat que havia d'ésser destinada a escoles, i que ells volen destinar a beguda i a drogues "heroiques".

Així estem?... Ja: tot s'encomana en aquest món.

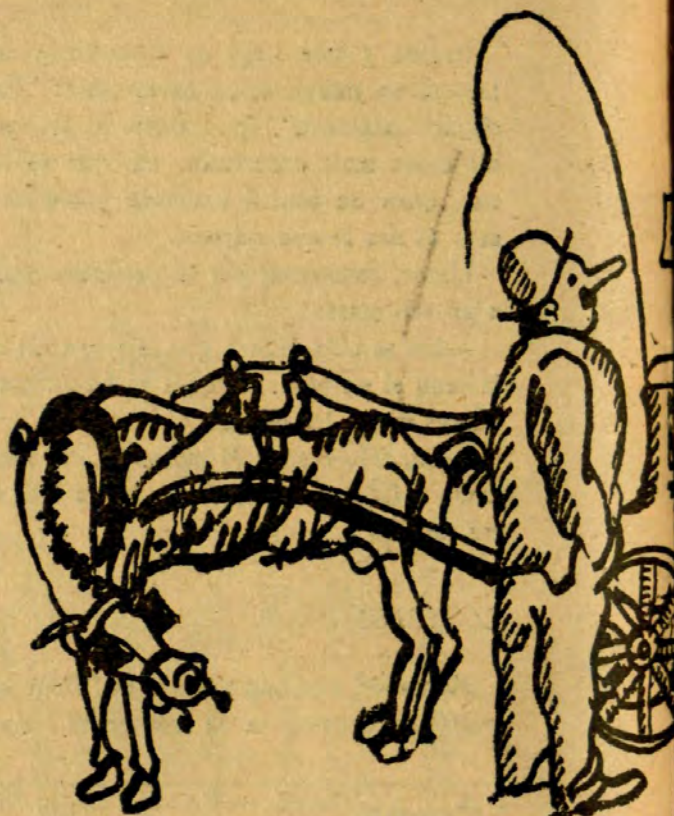
Un d'aquests dies fou trobat en un carrer de Madrid, oh! un cor.

Un cor! no són pas francesilles. Gran misteri, grans recerques, inspeccions i examens de metges. Tot Madrid palpitava d'emoció, mateix que un cor.

Ara resulta que el cor no és un cor, és un tros de carpó.

Una pastoreta acaba d'heredar sis milions de pessetes. Ai, que n'inspirarà, de versos, aquesta pastoreta!

El senyor Nualart, regidor de l'Ajuntament, ens anuncia un estalvi de llum a les dependències municipals per valor d'una pila de centes mils pessetes.

Vatuanada! I enca

Ja veieu, tot són estalvis, i tot s'abaixa; la vida ja a penes costa un xavo.

Aviat ens aburrirem de mala manera; perquè viure massa bé arriba que aborreix.

El número vinent serà dedicat al Corpus. Dibuxos i escrits al·lusius a la diada. Clavells i gines-ta (per pocs diners en podreu tenir). Només valdrà 20 cèntims; millor dit, serà donat a 20 cèntims; que de valer, val més.

El regidor senyor de la Riva ha sortit en viatge d'estudi cap a París i cap a Londres (aquesta vegada va de veres: viatge d'estudi vol dir, viatge d'estudi, no una altra cosa).

El senyor de la Riva va a estudiar el problema de la circulació, més ben dit la solució del problema de la circulació rodada.

Que, certament, no és tan fàcil com allò de la cènia.

A Chicago ha estat descobert un crim, del que

De la Vila Blanca

TIPUS I COSTUMS

L'avi R... de la vila de Subur és una institució ultra-consistent. Atorgà fa anys un préstec amb interès apreciable a l'Ajuntament, perquè indirectament se'n beneficiés el cacic; ara veieu, quines coses de dir: Ara veieu! proporcionà casa a determinades escoles, cobrant-ne el lloguer;—i és clar!—i com que va a dormir d'hora, no gasta gens de llum. Es natural que aquests antecedents meritíssims li donen dret a fer i a desfer, i a dir amb gest pretorià:—Això vull, i això no vull.—Un dia es dedicava un homenatge a un gran patrici; i, com fos que hom li demanés ajuda, respongué:—Primer vull veure l'obra que farà, aquest home;—essent així que estava feta temps ha, als ulls de tothom!.. Però, en canvi, l'avi R... no tingué cap escrúpol a acceptar un homenatge que li preparà En Ventureta... Eh! Visca el Ventureta i els homes honrats!

Ara s'ha aprimat qui sap-lo. Uns diuen que és de remordiment per no haver impedit que uns familiars a causa de llurs «dèries» es trobin a les portes de la misèria; altres ho atribueixen a l'enrenou que li porta la molta feina que ara té. Diuen que els qui diuen allò primer diuen més cert.

CAIMITU HILL.

AI, BARRA-VEIG!

H! ha noms que porten malastrugança; no parlem dels Morros, Bassas, ni d'altres per l'estil; aquests, segons com, a la primeria fan somriure una mica, després un hom ja s'hi avesa, no en fa cas. Però n'hi ha que, mireu's-ho com vulgueu, sempre, fiblen, com és ara Barra-veig o Barrabeig: és a dir, veig un barra.

En una solera, o *soler* (hi ha punts que del fons d'un lloc en diuen solera, en altres punts en diuen soler) encara que hagin crescut herbeis o *mates*, fàcilment es troben *mitjans* per treure-ho; i, és clar, fàcilment us oblideu de llur efecte. Ah! però el que és la barra... quan a un home li comencen a dir barra veig, barra veig, és una angúnia.

I no vol dir pas que deixi d'ésser una excel·lent persona.

A L'ORXATERIA VALENCIANA: CAÇAT AL VOL

(Diàleg)

Caimito:—Y tu, qué vas a tomar, cariño?

Isidrita:—Yo quiero una piña, cariñito nuevo.

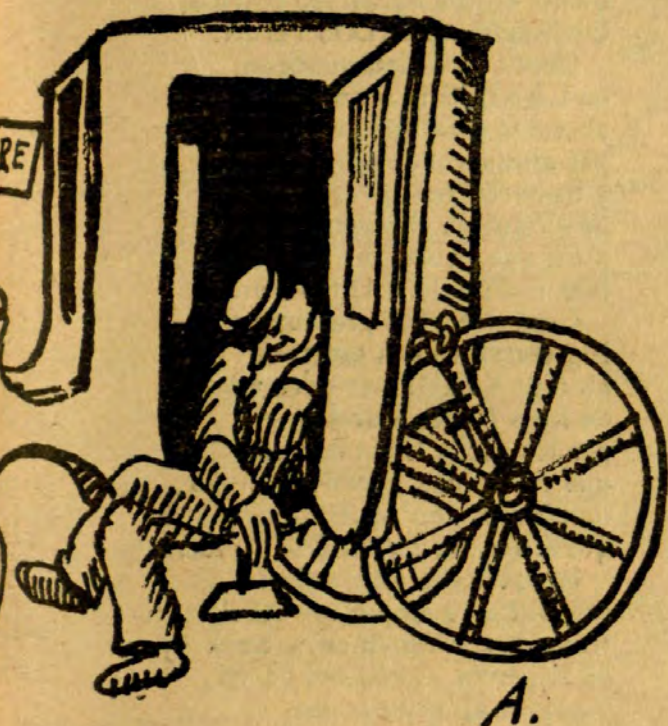
Caimito:—Pues yo tomaré una fresa.

Isidrita:—Ah! madujas... bien! son mu ricas!

Caimito:—¿Y sabes que te he de decir que aquí me gusta más que Calditas?

Sitges, 24 desembre 1894.

Room.

Lemanen llibertat?

fou víctima un nen, pel rastre d'unes ulleres negres.

Si interessa aquest detall a certa premsa, que se l'apunti. Quin dubte hi ha que és importantíssim?

* * *

Són anunciats els Jocs Florals de Santa Eulàlia de Vilapiscina. Hi ha 35 premis... Voleu dir que n'hi ha tants, de poetes?

FUTBOL

No hi ha carrer sense el seu partit de fútbol: si el carrer és una mica llarg, no és un, són molts els partits que hi ha. Pels terrats, partits de fútbol, per les entrades de les cases, per les botigues, a dins dels pisos, fins en els balcons, partits de fútbol. La mainada pot no saber de geografia, de comptes, d'escriure, ja sab tots els termes anglesos del fútbol. Hom fa apostes sobre fútbol. Hom discuteix, hom fa partits a base de partits de fútbol. Veureu homes greus, formalíssims, que en sec es treuen l'americana, a mig a mig del carrer, i es posen a completar un team qualsevol que està formant-se.

Els caps ja no són caps, són pilotes de fútbol.

Goigs a Carlos Tercer que Dev gvarde

Rey de las Espanyas, etc.

Vostres Goigs ab gran plaher
cantarèm sempre tot dia,
puix desta Gran Monarquia
sou vos Rey CARLOS Tercer.

Deu plantà dins vos Senyor
lo Regne molt excellent,
quant vos feu mereixedor
Carlos ab son Testament;
donant fee al missatger,
que de Madrit vos venia,
vostre Germà ja volia,
fossiú Rey CARLOS Tercer.

De Austria sempre produhida,
Espanya serà per cert,
y de Archiducs circuida,

— QUI NO S'ACONHORTA...

— Veus, Tuies, ja t'ho deia jo, si arribo a estrenar el barret de palla abans de Corpus...

y regida ab gran concert,
restarà pur, y sencer
vostre Regne ab alegria,
quant vindrà aquell tan bon dia,
que Regneu CARLOS Tercer.

Quant los Aliats sentiren,
de CARLOS la gran olor,
ab valor ensemps partiren
per ajudarvos Senyor;
y trobaren fer lo ver
de Rodulf la Profecia,
puix que en vos fi no tenia
fent vos Rey CARLOS Tercer.

Gran delit vos presentava
Inglaterra ab son estàt,
ab tant Vaixell que enviava
de forts Inglesos armàt;
per los quals Lluís darrer,
que de Crachs Espanya vmpia,
fonch robàt en aquell dia
quant Regnà CARLOS Tercer.

Reparada la gran erra
del Duch de Anjou, ve Abel,
transplantàt fonch en la terra
de Espanya, CARLOS ab zel,
y pujant ab gran poder,
mirant, que Espanya rebia
ab gran goig CARLOS Tercer.

No fonch de menor estima,
lo gran goig del Somatent
Vigatà, que à vos se arrima
donant son consentiment,
que de Espanya lo poder,
à vos CARLOS pertanyia,
puix lo gran Deu elegia
à vos Rey CARLOS Tercer.

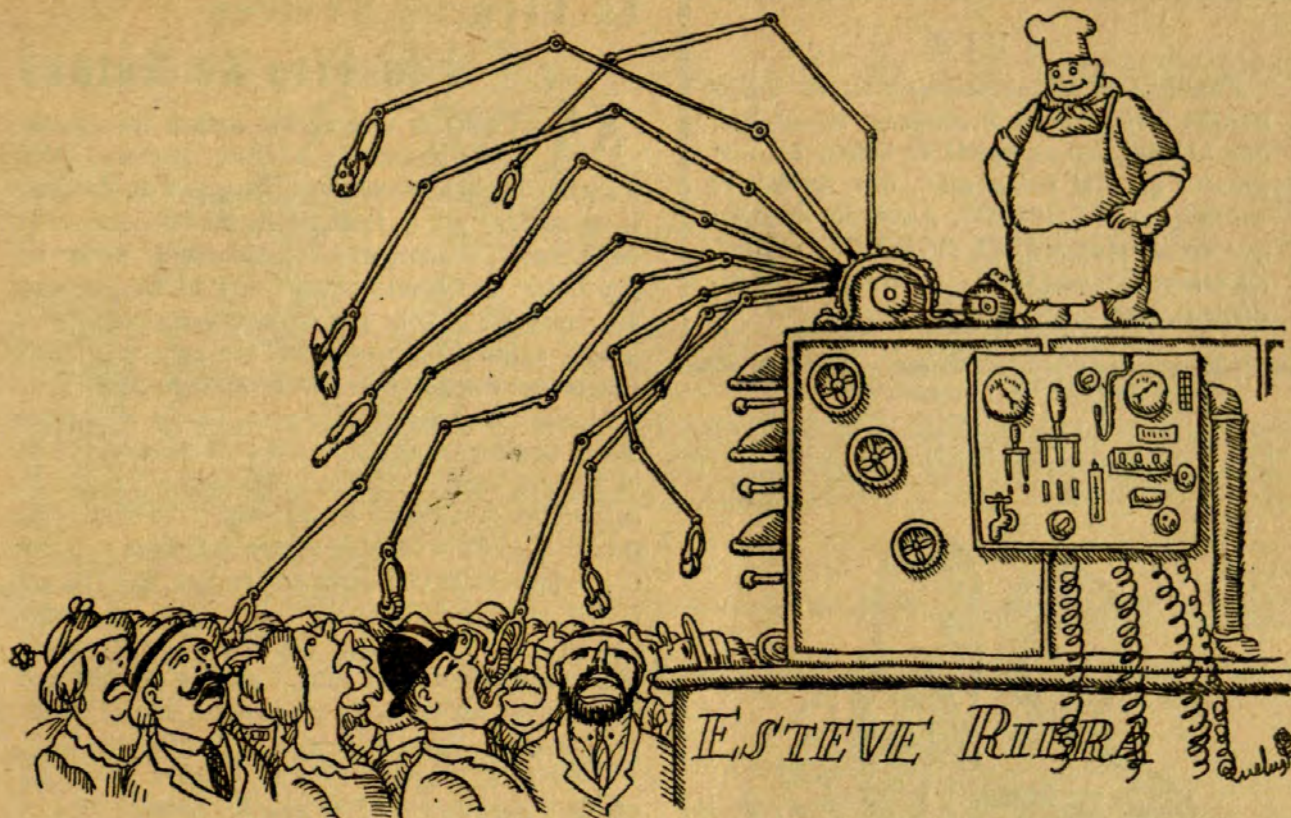
Vostra Guerra acabada,
lo major dels Goigs sentis,
en Europa presentada,
triumfarèu en Paris,
y senyor hos volgue fer
de gran or que possehia,
collocantla com devia
baix de vos CARLOS Tercer.

Mana vostra Senyoria
als Cathalans, y Milhors,
que de vostra Monarquia
sian los Conquistadors;
puix aixis ho han guanyàt
obehint vostre poder,
dignament intitulàt
nostre Rey CARLOS Tercer.

TORNADA

Puix mostrau vostre poder,
guanyant Regnes cada dia,
siau desta Monarquia
Nostre Rey CARLOS Tercer.

Del llibre *Els goigs de Catalunya*, de
Joan B. Batlle.

LA SOLUCIÓN DEL PROBLEMA DE LAS SUBSISTENCIAS

(Patent: Barcelona maig-juny 1924. Fira de Mostres)

TROSSOS SELECTES

(Tret de "La Escuela Española"
revista professional)

A LAS MAESTRAS VIAJERAS

Mujeres dulcemente femeninas
Mujeres de sublime corazón;
Amables y gentiles figulinas,
Orgullo de la raza y la nación...

Mujeres que embellecen las moradas,
Divinas hadas buenas del hogar;
Mujeres, mujercitas adoradas,
Mujeres del hispano patrio lar!...

Marchad para mostrar en otra tierra

Las gracias y el donaire de españolas;
Marchad a desmentir, en culta guerra,
Leyendas de gitanas y manolas.

Os vais para aprender, oh, mujercitas!
Progresos que copiar de otras naciones;
En pago, terminad vuestras visitas
Brindándoles también vuestras lecciones.

Mostradles que, reunidas la belleza,
La gracia, la bondad y la dulzura,
No privan que tengáis también cabeza
No privan que tengáis también cultura.

Mujeres españolas, muy mujeres,
Que saben de canciones y de flores,
De risas, travesuras y quereres,
De suaves coqueteos y de amores.

JOSÉ OSES LARUMBE

Crònica de Cultura

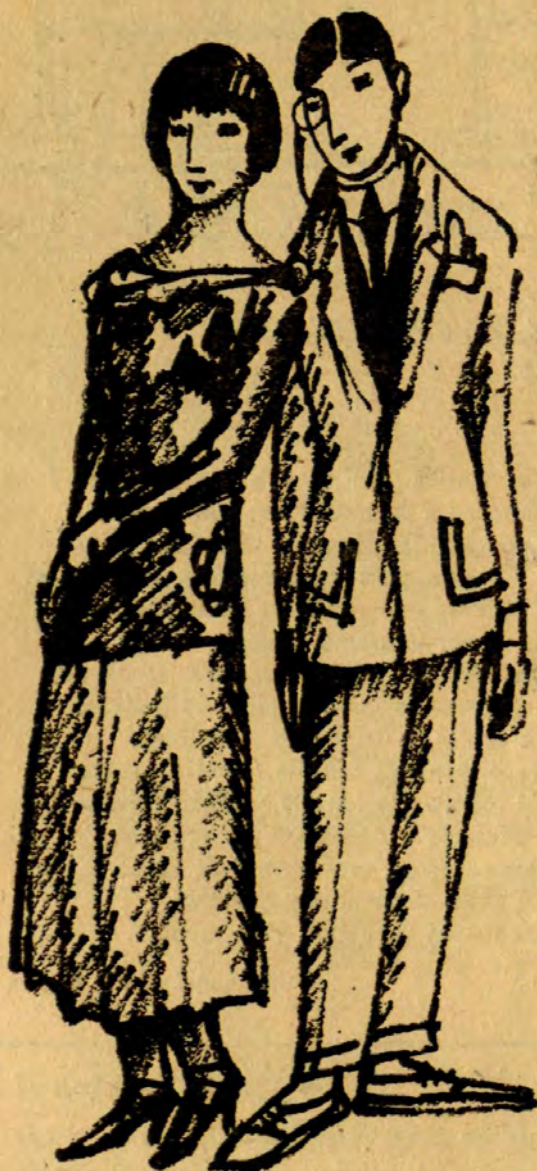
V

La fiesta nacional

Copiem: En Bilbao actuan 24 diestros y resultan todos cogidos. — El Gallo, desde Caracas, pide dinero para poder regresar a España; el «divino calvo», una vez más «pelao». — En Valencia, grave cogida de La Rosa. — En Vista Alegre (Madrid), cogidas de Barlado, Posadas y Ahijao. — Málaga: «Anguilita», ignorante y medroso, puntazo en la cara y contusiones. — Cogida mortal de Manolé en Almería. — Almería: grave cogida del Niño de la Corona. — Salamanca, tauromáquicamente considerada, está en candelero. Olé!

AVIS

Com que en alguns poblets a on molts dels nostres amics aniran a estiuejar no és fàcil que hi hagi lloc de venda de diaris, els fem present que, si volen estar ben servits, es subscriuin al BORINOT. Aleshores és segur que no els mancarà, EL BORINOT, el qual, en temps de mosquits, és absolutament indispensable.

LA INSISTÈNCIA

- Digueu que si i ens casarem de seguida.
- No.
- Doncs bé; ens casarem més endavant.

La Fira de Mostres i la Fira de Mataró

MATARÓ és una de les nostres més predilectes ciutats de la costa; per això—des d'ara ho anunciem—tenim el propòsit de dedicar-li un número per la festa de les Santes, que és la festa major. Prometem per aleshores de parlar de les moltes coses interessants que hi havem vist, amb motiu d'anar-hi per la fira, que, quant és a brogit, animació, divertiment, i... noies boniques, ben bé pot comparar-se a la Fira de Mostres.

Moltes i contundents felicitacions ens ha merescut la ressenya que d'aquesta Fira publicàvem en el número anterior. Diem contundents, perquè no sols s'han manifestat de paraula, sinó amb fets, també. Vegeu: la Casa de xampany Canals i Nubiol la ens ha regalat una caixa de botelles; la Casa Esteve Riera ens farà passar dolços totes les diades de l'any; la "Tabacalera" ens ha regalat tot un dipòsit de municions de fum, i ens ha promès que farà activar les obres de construcció de la Fàbrica de Tabacs de Tarragona; que ja és prometre!

I, dit això, pleguem el ram. I fins a l'any que vé. Que com que la Fira ens ha agradat molt, i veiem que és una cosa que dóna, l'any que ve hi tornarem, i som capaços de contractar mig palau per nosaltres sols.

REPORTER

PESSIGOLLES

VAIG conèixer En Lloyd George a la Conferència de Lausanna, un dia, ben dinat, que en Cambó, que hi era, a prendre notes per escriure a "La Veu" els "Rapports dels Experts", estava de bon humor, i m'hi va presentar. Jo llavors encara no mastegava gaire bé l'anglès; però com que, per previsió, s'havia regalat al "premier" una gramàtica catalana d'En Fabra (don Pompeu), no ens fou pas molt difícil entendre'ns.

L'entrevista durà unes dues hores. Allí es parlà una mica de tot. De política, de literatura, dels soviets, dels Pomells, i dels volcans d'Olot; i per més que li vaig pregar, no vaig poder-li treure res de la seva terra; i, si alguna cosa en volia, com tres i dos fan cinc, em vaig haver de rascar 10 cèntims suïssos de la butxaca i comprar "La Gasetta de Laussanna".

La vista de "La Publi", "La Veu", "L'Estevet" i "La Tralla", que jo duia a sobre, posà a En George de mal humor; i de seguida li agafà una mena de mareig, que talment semblava que hagués anat a Mallorca amb una barca de la Trans-

— Ara vós demaneu caritat aquí?

— Si senyora; ja ho portava La Vanguardia de diumenge en les notes de societat.

mediterrània, o que hagués begut una mica massa de Codorniu, i no es cansava de repetir una sèrie de paraules que, com que les deia en anglès, i molt de pressa, jo no entenia, amb tot i que m'escarrassava consultant el diccionari. Ell anava seguint, seguint sense fer cas de la meua incomprensió, fins que va veure que jo, ja tip d'aquell color, vaig agafar un grapat de cotó fluix del botiquí que els de la Conferència havien adquirit, a proposició del delegat de Polònia, que sempre tenia por d'un cop de gènit d'En Xitxerin, que llavors estava de moda, i me'n vaig colocar tres unces a cada orella.

Quan allò li va haver passat una mica, ve't aquí que, sense trucar, va entrar un mameluc (de lluny se li veia que era parent d'En Darwin, puix feia una mica cara d'orangutà), i posà a les mans dels primer ministre un envelop petitet de color blau-grana.

Era una missiva del Cònsol de Pèrsia, que li deia que, una mica més avall de Teheràn, havia estat assassinat el Xa. Va morir, segons els que hi entenen, de resultes d'un tip de mandarina japonesa, que ell es creia que resultaria dolça com les de Gandia, però ve't aquí que el mandarí l'hi va atrapar, i li va clavar dos formidables cops de gúmia, que li va deixar el clatell fet una llàstima, sense ni deixar-li temps de dir: Pinyol!

Era ja la una i En Lloyd George no les tenia pas totes. En les seves memòries... també hi entraven algunes mandarines... de resultes d'una visita que va fer a Yokohama, quan era Cònsol de Tokio.

El mameluc s'entornà fent ganyotes.

Jo vaig agafar l'ampolla de l'aigua bòrica, i la vaig fer ensumar a l'il·lustre desmaiàt, i un cop el vaig veure una miqueta refet, llapis en mà, vaig disposar-me a entreviuar-lo. Ell, obrint un ull a mitges, respongué:—Un altre dia germà, que avui no estic per orgues.

I, això dit, com, si de les ignotes fondàries on jau la fantasia, hagués, de sobte, vist eixir un paorós espectre, amb el dit gros de la mà esquerra em signà la paret del davant. I tancà els ulls, estemordit.

—Què hi ha?—vaig fer jo, que encara sóc dels de bona fe.

—Mira allà—féu ell.

Jo vaig mirar vers on ell m'assenyalava, i no vaig veure res. Ell va seguir.

—La mà d'algun àngel desvagat, que d'incògnit deu assistir a la Conferència a fer el reportatge, ha escrit allò...

Jo torní a mirar i encara no viu res. Ell seguí:

—...ha escrit, a cops de pinzell, estil Obiols, les tràgiques paraules del festí de Baltasar, que, segons tinc entès, va acabar com el Rosari de l'Aurora...

Quan ell va arribar aquí, es va fondre un plom de la bombeta. Jo vaig tornar a mirar enfront, i tampoc no vaig veure res: però ja no calia. Ja sabia a què es referia En Lloyd George. Es que es recordava del cas d'Irlanda, i la tètrica visió de la Verda Erin el punyia.

Panorames d'actualitat

JA fa temps que cerco una mestra d'instrucció per mi. Que m'en sabríeu alguna?

Tothom que vulgui aprofitar el temps avui dia, cal que vagi a costura.

El món, segons es veu, comença ja a girar-se al revés; el de baix se'n va a dalt.

Tots els meus mals-de-cap ara, són cercar qui m'ensenyi de fer mitja, ganxet, brodar, etc., etc.

Homes de totes les carreres, arts, oficis i indústries: em crec obligat a donar-vos la veu d'alerta, perquè us espavileu, puix que si no, el millor dia, us trobareu sorpresos per una invasió de filles d'Eva, que assaltant els vostres càrrecs us els pendran, i vosaltres romandreu amb un pam de nas, sense saber què fer.

Si almenys us atrapen sabent de repassar la roba de la bugada i planxar, sempre és més fàcil que pugueu col·locar-vos almenys de cambreres mascles en alguna casa.

Com ja podeu suposar, el dia que una noia, per exemple, obri un bufet d'advocat, serà inútil que en tot el barri se'n obri un altre, puix que els consells, per malament que ho faci, sempre els donarà millor que un advocat mascle; i qui diu advocat, diu una altra carrera; i el mateix un art, o un ofici.

* * *

—¿A on vas, Antoni?

—A fer-me retratar.

—A on hi vas, a casa l'Arenyes?

—No, home; vaig a casa la fotògrafa Mercè, que els deixa, noi, que és una meravella. Allò són retrats! Fins pots comptar els cabells.

Veieu què passarà?... El cas del retratista, el podeu aplicar a tots els oficis, arts, carreres i indústries.

Ja em sembla que sento un diàleg entre un senyor que va a fer una visita, i la criada de la casa, que li obre la porta. Truca el senyor:—Pam, pam:

—Qui hi ha?—respon la minyona.

—Que no hi són?

—Qui demana?

—La senyora.

—La senyora no hi és, ha tingut d'anar a la Audiència, per la vista d'una causa.

—I el senyor?

—El senyor sí; és allà, que acaba de posar ta-

lons a unes mitges que ara han portat de la bugada.

La cosa no podrà ésser més divertida...

I així que es normalitzi d'haver-hi alcaldesses, regidores, i no cal dir "poliçontes", de segur que llavors als homes no els sabrà tan de greu, com ara, de caure en mans de la policia.

Per alguns serà qüestió de fer diableries expressament, veient alguna municipal d'ulls negres i alarmadors; i d'aquesta manera, tindran ocasió, mentre els porten a la presència de la alcaldessa, de dir-li quatre coses d'aquelles que a les noies sempre els agrada.

Llavors sí, que no hi haurà perill que cap home s'insolenti contra una autoritat, o una representant d'ella.

Es clar: en temps així els homes *guapos* i *eixèrits* han de resultar inviolables.

T. B.

Sis dotzenes d'ous en el maletí, o un que s'enfada

QUE té que veure la una cosa amb l'altra?

Veureu. Hi ha qui es creu de fer una brometa de favor al pròxim, i aquest s'ho agafa pel captó que crema.

Per una nota de "Igualadines", el senyor director del Cor de l'Ateneu s'ha molestat. Ho lamentem! No era pas aquesta la nostra intenció... la nostra intenció és passar l'estoneta sense fer mal a ningú. En bona refè!

No ens cap a la barretina! Un home que per estar-se tres dies a París s'emporta dins del maletí sis dotzenes d'ous,...ous tenim de dir que dona bona mostra d'ésser un "tranquil·litat i bons aliments"... Y que un home així es molesti i s'enfadi (sense comptar el primer violi)... què voleu que ous diguem... no hi ha dret!

Més ben dit, no s'hi val.

EL CAVALLER ESTOVAT

**AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

Ei! al número vinent, ei!

DIADA DE CORPUS

Li serà EL BORINOT dedicat.

***Si el temps ho permet,
sortiran molts gegants.***

EL BORINOT

Any II - Núm. 29

12 de juny 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

ANYS?...

- El mes entrant faig 20 anys.
- Miral jo, també.
- Però jo per primera vegada, eh?

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General